

han har noget imod. Naar det er erkendt fra alle Sider, at her skal foregaa en principiel Afstemning, og det ærede Medlem saa ikke vil stemme sammen med os, forkaster han jo Princippet, og det er vist ikke det, det ærede Medlem vil. Der er sagt fra forskellige Sider, at dette Princip var godt, men at vi ikke kunde føre det igennem; og man har sagt, at det ogsaa var godt at faa gjort noget for de daarlige Stattesforhold her i Landet, men at man ikke kunde føre det igennem. Det er et Ord, vi høre tit her, navnlig i de senere Aar, at det ville vi gerne have, men vi kunne ikke føre det igennem. Se, den Indvending kan jo have noget paa sig, navnlig naar man virkelig har gjort et Forsøg paa, om det ikke er muligt at føre noget igennem; men naar man siger det paa første Haand, straks, inden man selv gør noget, saa har det ingen Ting paa sig; naar det skal siges paa den Maade, synke vi ned til overhovedet ingen Idealer at have her; saa bliver hele vor Betragtning saa flad som muligt, og den bliver en ren Opgivelse i alle Retninger. Den første Betingelse for at føre noget igennem er, at man selv tager fat og arbejder derpaa og prøver paa gennem alle Stadier; om det er muligt; og at man ikke taber Modet for tidligt. Den højtærede Indenrigsminister har i den Henseende sagt et godt Ord i denne Vinter, som jeg har bidt Mærke i, og som jeg ogsaa opfordrer ærede Medlemmer til at lægge Mærke til. Han har ikke sagt det i denne Sal, men han har sagt det til sine trofaste her i Byen, tror jeg, at det, som det i dansk Politikkaldt om, var at holde ud; den, der holdt længst ud, fik noget og vandt noget. Det er et Ord, jeg bed Mærke i straks, da jeg saa, det fremkom — jeg havde jo ikke den Fornøjelse at høre det — og jeg tænkte, det er der noget i, og det er et Ord, jeg vil prøve paa at tage til Rettesnor saa godt som muligt; og det er ogsaa et Ord, som jeg vil bede ærede Medlemmer om at tænke over; thi naar man straks opgiver paa Forhaand, hvad man kunde ønske, og siger, ja, det kunde være meget godt, men det lader sig desværre ikke gennemføre, saa fører man ingen Ting igennem og faar ikke noget udrettet, hverken i denne Sal eller ude i Landet.

B. Dinesen: Den Modtagelse, som det af mig stillede Vindringsforslag har faaet her i Salen, kan jeg kun have Grund til at være tilfreds med; det er ikke blot de Medlemmer, der mere eller mindre have sluttet sig til det, som jeg takker for, hvad de have sagt, men ogsaa dem, der have udtalt sig imod det, idet de efter min Opfattelse

have bekræftet i Hovedsagen det, jeg har fremsat, nemlig, at den Maade, hvorpaa Betsatningen i Djebliffet foretages i Landkommunerne, er uholdbar. Jeg skal imidlertid, da der er gjort nogle Bemærkninger imod, hvad jeg har fremsat, tillade mig at gøre nogle Modbemærkninger til de forskellige Talere, som have omtalt det af mig stillede Vindringsforslag. Der var først det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds (N. Andersen), som var af den Mening, at Bygningsafgiften var en ubestemt Maalestok, at det ene Aar kunde en Bygning være bygningsafgiftspligtig, og det næste Aar var den det maasse ikke. Det er jo for saa vidt i Sammenligning med Hartkornsafgiften ganske rigtigt; Hartkornsafgiften er bestemt, men det er Bygningsafgiften ikke. Smidleritid tror jeg dog, at det ærede Medlem overdriver, naar han tror, at det vil gøre nogen større Forandring, og der er ingen Tvivl om, at af alle Landkommuner er den, han bor i, og hvori han er Sogneraadsformand, den her til Lands i hvilken der findes de fleste bygningsafgiftspligtige Bygninger, nemlig, som han selv nævner, for 17 Millioner Kr., og jeg føler mig overbevist om, at dersom han vil efterse det gennem en Række og trække fra det, der er bygget til, vil han finde, at Summen bliver nogenlunde konstant. Jeg mener altsaa, at den Bemærkning, som er gjort, ikke har meget paa sig. Jeg kommer derefter til det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Beth-Cspensen), som mente, at jeg var gaaet et hundrede Aar tilbage, nemlig til en Forordning af 1802. Det forholder sig imidlertid ikke saa. Det, jeg har gjort opmærksom paa, er, at i 1802 blev der paalagt en aarlig Afgift af Bestidelse, Nytte og Brug af fast Gjenstand i Danmark; og den blev dels lagt paa Hartkornet for Landbrugets Bedkommende, og for andre Erhvervs Bedkommende paa bygningsafgiftspligtige Bygninger. Men da man saa senere i atten hundrede og nogle og treds gik over til at fastsætte de kommunale Afgifter, lagde man alle Skatterne paa Landbruget og ingen paa det andet; og det er Uretfærdigheden deri, jeg har tilladt mig at paavise, og som jeg har søgt at forandre paa ved det af mig stillede Vindringsforslag. Jeg vil gøre opmærksom paa, at naar man har kritiseret dette Vindringsforslag, saa er det ikke min Mening, som jeg allerede udtalte i Saar, at det skal være idealt, men det forekommer mig, at naar alle er enige om, at den Maade, hvorpaa Betsatningen for Djebliffet foregaa, ikke er retfærdig, og at den maa forandres, er det ikke til-